

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.”

2022. október.13.

Tartalom:

Információ – Kommunikáció.

Mi az információ célja?

Mi a kommunikáció? Mik a kommunikáció jellemzői?

Mi a különbség a szó és az Ige között?

15. beszélgetés Gittával. A legnagyobb szentség: mámor.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, ma 2022. 10.13. csütörtök napja van. Folytatjuk, az információ és kommunikáció témakörünket ott, ahol legutóbb abbahagytuk. Ahogyan szoktuk, kicsit ismételni fogunk. Van-e az elhangzottakkal kapcsolatban kérdés, gondolat, kiegészítés?

Kata: Megfogalmaztam az ember oldaláról a következőt, hogy minden információ ismeret, de nem minden ismeret információ. A mondat második része alatt azt értem, hogy az ember információja és ismerete, az lehet hamis is.

János: Az akkor is információ.

Kata: Értem, de arra gondolok, hogy az ember fejlődésének értelmét, az információ tartalmának valóságosága határozza meg.

János: Azért nem így gondolom, mert sokszor a helytelen információ viszi előre az embert. Mondok egy példát. A Hang tanításában maga a tanítás információ-e annak a számára, aki olvassa.

Igen.

János: Minden vonatkozásában helyes az-az információ?

Kata: Első olvasásra igen, de ma már nem állja meg minden úgy a helyét, ahogyan le van írva.

János: Akkor most helyes vagy helytelen?

Kata: Azért hangsúlyoztam, hogy a fejlődés folyamán.

János: Olyan információ nincs, ami a fejlődés tekintetében lenne megfogalmazva.

Kata: Az Isten oldaláról azt gondolom, hogy igen.

János: Az Isten oldaláról sem, hiszen az Isten, a lehetőség forrása. A helytelen információ lehetőségének is a forrása. Te most azt feszegeted, hogy mi az érték, a helyes vagy a helytelen információ, de az értéke nem minősíti magát az információ lényegét. Az információra mondhatjuk-e azt, hogy eszköz?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Igen, minden eszköz.

János: Akkor mitől kapja meg az értékét, mi határozza meg az értékét?

Kata: Az, hogy mi a cél.

Annamari: Akitől kapja.

Marika: Az, ami benne van.

János: Lehet benne helytelen is. Mi határozza meg az örök értékét?

Kata: Az, hogy Isten a forrása.

Márti: Az erkölcsi tartalma.

Ildikó: Mi a forrása, honnan származik?

János: A kereszténység azt mondja, hogy az is Istentől származik. Ők úgy gondolják, hogy az Isten a forrása annak, hogy Jézus keresztre vitte a bűneinket, mert számukra Istentől jön ez az információ.

Ivett: Szerintem az, hogy örök értéket fogalmaz-e meg.

János: Ezt az adott ember örök értéként minősíti, a másik ember meg nem.

Ivett: Pont arról beszéltünk, hogy az információ nem attól információ, hogy milyen előjelet teszünk elé, mi az erkölcsi értéke, hanem maga a tény. Ilyen energiával azt is mondhatom, minden Istenből származik, mert végső soron az ember az Istentől származik, akkor is, ha az emberből rossz származik. Minden az Istenből indul ki, tehát még ezt sem mondhatom.

Márti: Az, hogy Isten valóságát közvetíti-e, az ember számára, vagy nem.

János: Még egyszer mondom, az egyik ember így látja, hogy igen, a másik ember meg úgy látja, hogy nem. Mi úgy látjuk, hogy az a kifejezés, hogy Jézus keresztre vitte a bűneinket, az nem a valóságot sugalmazza. A kilencedik kérdés így hangzik, hogy mi a különbség a szó és az Ige között? A szó az embertől, az Ige Istentől jön. Itt most ugyanaz a kérdés.

Annamari: A szó elszáll, az Ige megmarad.

Kata: Az Ige a teljességet hordozza, a szóra ez nem mondható el.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Timi: Úgy látom, hogy van itt egy nagy probléma. Az információt nem tudjuk elkülöníteni attól, aki a forrása, de attól sem, aki a befogadója.

János: És a tartalmától sem.

Timi: Persze, attól sem. Arra gondolok, hogy mi, akik itt vagyunk, mi sem fogjuk pontosan egyformán érteni mindazt, ami itt elhangzik, még azt sem, amit az Isten közöl nekünk. Azért vagyunk itt együtt, hogy egyre jobban megértsük, közös nevezőre jussunk és mégis hányszor előfordul, hogy újra és újra elővesszük, hogy tisztán lássuk a lényegét. Még azt sem értjük, ami az Istenből források, ami tökéletes, még azt sem tudjuk bekódolni, mert még nincs meg hozzá az a szervünk. Ez azért nem könnyű, nagyon-nagyon nehéz.

János: Pedig adtam már nektek az eszköz vonatkozásában egy szót, ami segít nekünk ebben a megoldásban. Mondhatom-e, hogy az ember számára minden eszköz?

Igen.

János: Nem az a kérdés, hogy mire, ha nem, hogy minden eszköz. Arra is rájöttünk, hogy az információt, eszközként is megfogalmazhatjuk. Az eszköz vonatkozásában már a Hangból megtanultuk, hogy az adja az előjelét, az értékét minden eszköznek, hogy mire használjuk. Az információ vonatkozásában is elmondhatjuk ezt, hogy az adja az értékét az információnak, hogy mire használjuk? Nem az a kérdés, hogy mi most jól vesszük, vagy nem jól vesszük. Úgy vesszük, ahogy tudjuk. A jó információt is lehet rosszra használni és fordítva, a rosszat is jóra. Azt állítom, mindig az dönti el az információ súlyát és értékét, hogy mire használod. Rendben van ez így? Most itt a Katával voltunk párbeszédben, mert ő fogalmazott meg az információval kapcsolatban feltételeket. Erre a válaszom az, hogy az információra, ha így vesszük, nem mondhatjuk azt, hogy a fejlődésünket szolgálja és így meg úgy, mert aki nem arra használja, az nem fog fejlődni, de az információ attól még információ. Még egyszer, nem az Isten és nem az ember oldaláról vizsgáljuk, hanem önmagában vizsgáljuk azt, hogy mitől információ az információ. Mit szólsz hozzá, rendben van ez így?

Kata: Rendben van.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ott hagytuk abba legutoljára, hogy az információnak van-e erkölcsi vonatkozása. Ugyanerről beszéltünk eddig. Ha adunk neki, akkor igen, ha úgy éljük meg, akkor nem. Jézus Igéje információ?

Igen.

János: Adunk neki értéket, ezért erkölcsi vonatkozása van. Marxnak és Engelsnek vannak-e erkölcsi vonatkozású információi?

Kata: Azoknak az embereknek a számára, akiknél ez a cél, ez a tartalom a lényeg, ez az érték, azoknak a számára igen, van.

János: Ez a terület arról szól, hogy hogyan uralkodj. Minden erről szól ezen a területen, hogy hogyan uralkodj, kit kell éppen elnyomni. Akkor ennek vannak erkölcsi vonatkozásai. Annak, hogy a hidrogénatom elektronjának milyen a keringési pályája, ennek van-e erkölcsi vonatkozása? Nincs, mert ettől nem tud jobb lenni, illetve rosszabb lenni az ember, hacsak nem arra szolgál alapul, hogy hogyan találjon ki egy még borzalmasabb bombát.

Kata: Ettől még ez is információ.

János: Igen, ez is információ. Ezért fogalmaztuk meg korábban azt, hogy minden létező, ami a teremtett világban létezik, az információforrás. Mindegyik azt informálja, hogy én vagyok. Ez vagyok. Az ember alatti világban, hogyan fogalmaztam ezt meg?

Márti: Az ön közlése.

János: De hogyan?

Ildikó: Az információ valóságának felelőssége. Ez a válaszom arra a kérdésre, hogy van-e, az információnak erkölcsi vonatkozása.

János: Van-e olyan valami, ami nem valóság? Például, ha valaki hazudik, az valós hazugság-e? Nem mehetünk bele abba, hogy előjelet adjunk az információnak. Azt majd később tudjuk megtenni, amikor az Isten vonatkozásában vizsgáljuk ezt a kérdést. Addig, amíg az információt önmagában vett tekintetében vizsgáljuk, addig nem tudunk neki előjelet adni, mert nincsen. Akkor vannak erkölcsi vonatkozásai, ha ad neki az ember.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Magyarul mondva, jobb vagy rosszabb ember lesz tőle. Ez így rendben van Ildikó?

Ildikó: Ha bekalkuláljuk az embert is, akkor igen.

János: Miért? Mire gondoltál, kit kalkuláljunk még be?

Ildikó: Én az Istenből indultam ki, ahol az Ő felelőssége nem kérdés.

János: Neki van felelőssége?

Ildikó: Nincsen.

János: Korábban azt mondtam, hogy az ember alatti világokban, az ön közlés, a létezés mámorában fogalmazza meg azt, hogy: Ez vagyok. Miért? Mert nem tud más lenni.

Kata: Amire teremtett.

János: Felfoghatatlanul tökéletesebb a valóságban, mint az ember. Az ember, az, meg tud változni. Egyszerű példával élve, a cseresznyefa, nem tud nem cseresznyefa lenni. Lám-lám, az ember még olyan szinten is, mássá tud válni, hogyha férfi, akkor nőt csinál magából, legalábbis külsőleg. Azt, hogy lelkületileg, hogy rendezzi, azt nem tudom.

Detti: Ne menjünk ebbe bele, ne bonyolódjunk bele.

János: Ha az információnak vannak erkölcsi vonatkozásai, mik az eszközei, mik lehetnek az eszközei?

Timi: Erkölcsileg érted?

János: Általában.

Annamari: Azt gondolom, hogy az információ eszköze a kommunikáció. Ha nem lenne a kommunikáció, akkor az információ nem jutna el senkihez.

János: Világos.

Kata: A kapcsolatteremtés.

Timi: Arról beszéltünk, hogy az információ eszköz. Most miről beszélünk?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Arról, hogy mi lehet a célja?

Marika: Valamit közölni a másikkal.

János: Jót mondasz.

Kata: Az- az adás, amit az Isten oldaláról is megfogalmazunk.

Márti: A kapcsolatteremtés a célja.

János: Mind-mind jó, amit mondtatok. Ha az információ mélyére nézünk, akkor azt ki kell mondanunk, hogy minden információnak van egy forrása és van egy iránya, hogy mi felé irányul. Minden információ a mi gondolkodásunkban a teremtésben, kire irányul?

Az emberre.

János: Kimondtuk korábban, hogy minden az embert szolgálja. Isten is?

Igen.

János: Akkor kimondhatjuk, hogy az információ célja és iránya az, hogy az embert szolgálja. A teremtésben úgy tűnik, hogy minden ezért teremtődött, hogy az embert szolgálja, a kőtől kezdve, az Istenig bezárólag, minden. Az egész mindenség. Ezért mondhatja az angyal, hogy: *Oly nagy az ember, hogy még én sem látom.* Mi teszi az embert naggyá?

Ildikó: A teremtettsége.

Kata: Az Istennel való kapcsolata.

Márti: Az Istenben való fejlődése.

János: Én azt mondom, hogy a feladata, mert egyetlen síknak sincs olyan felfoghatatlan nagyléptékű feladata, mint az embernek. Ezért mondhatja el az ember magáról, hogy ő a négyes, mert mind a hetet birtokolja. Ezt egyik sem mondhatja el magáról, kivéve az Istent. Ebből a megközelítésből azt kell mondanom, hogy minden információ az embert szolgálja.

Kata: Gondolkodtam még azon, hogy megállapítottuk azt, hogy az Isten és az ember is kezdetnélküli és akkor ide csatolnám az információt is, mely szintén kezdetnélküli, hogy folyamatában a kapcsolat meg tudjon valósulni.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Én erre azt tudom mondani, hogy olyan területen jársz, ami beláthatatlan, megfogalmazhatatlan.

Kata: Azt gondolom, hogy más formája lehetett az információnak, a kapcsolatnak, de szükségszerű, hogy volt.

János: Ez a terület nemcsak a számunkra, de talán még a szeráfok számára is kibonthatatlan. Azt firtatod, hogy hogyan és miből teremt az Isten. Vannak erre elgondolásaink, amelyek kicsit közelebb visznek, de ebbe belemélyedni se pro, se kontra. Tehát ebben a vonatkozásban az információnak kell, hogy legyenek eszközei. Ez a kommunikáció. Mit gondoltok, a kő kommunikál az emberrel?

Biztos, minden kommunikál.

János: Hogyan?

A maga szintjén.

János: Félreértés ne essék, ha a kommunikáció alatt csak a beszédet, az értelemmel való megértést vagy írást értjük, akkor gond van. A kommunikációban az ő szintjén, ha csak annyit kommunikál, hogy ez vagyok, akkor ez egyfajta kommunikáció már az ember számára, ami a használhatóságát is meghatározza.

Márti: Azt is mondtuk, hogy minden mindennel összefügg.

János: Köszönöm. Akkor azt kell, mondjam, hogy az információnak minőségei is vannak. Más a minősége a kő esetében, más a növény esetében. Vasárnap beszéltem arról, hogy az erdő fái kommunikálnak egymással az ő minőségükben és a maguk szintjén. Tehát minden azt kommunikálja, hogy ez vagyok és ezt a kommunikációt mindenféleképp minden létező elvégzi.

Marika: Sok kőnek van olyan sugárzása, amellyel az emberi szervezet rendellenességeit lehet gyógyítani.

János: Ez már a természeti tulajdonsága, nem kommunikáció. Érted?

Marika: Értem.

János: Amikor azt mondja: Ez vagyok, abba ez is beletartozik, amit te mondasz. Van olyan, hogy Gamma-sugárzás. Ez is azt mondja: Létezem, ez vagyok. Ennek

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

egy nagyon kicsi dózisa gyógyít téged, de ha nagy mennyiségben kapod, akkor elpusztít, de azon a tényen, hogy ez vagyok, azon nem változtat. Mindegyik a maga minőségében kommunikál. Más a helyzet a természet világában, az ember alatti világban a kommunikáció vonatkozásában és más az embernél. Térjünk át az emberre. Az ember információ cseréjének mik az eszközei?

Marika: A beszéd, az írás.

János: Még sok minden más is, mert ahogyan valaki közületek már említette, a testbeszédtől kezdve mindaz, amiből a tudat ért.

Timi: Ezek lényegében a jelrendszerek, amelyeket kódolunk. Tehát van egy valóság tartalom, ami bennem megjelenik, de nem szavakban, hanem valamiféle tudati síkon. Ezt úgy tudom közölni, hogy ezt kódolom. Ahogyan most beszélgetünk, én ezt a magyar szavakban kódolom, amit mi itt értünk. Ti pedig bekódoljátok, felfogjátok, amit értetek, és egyfajta értelmet levontok belőle. Ez így történik az anyagvilágban közöttünk és az emberek között.

János: Nagyon köszönöm, mert segítettél értelmezni azt, hogy nem a tudat dönti el, hanem az, hogy tudjuk-e értelmezni. Tehát azt fogalmaztad meg, hogy az embernek a kommunikációs eszközei azok, amelyeket értelmezni tud.

Kata: A múlt órán úgy fogalmaztad meg, hogy értelemtől értelemig.

János: Hozzá kell tennem, hogy a kőnek nincs értelme, mégis az értelmünk annyit fel tud fogni, hogy létezik és tudjuk használni. Mehetünk a hetedik kérdésre?

Igen.

Kérdések.

7./ Mi a kommunikáció?

Marika: Valamilyen eszköz, amely közös jelenségek segítségével cserél információt.

János: Jó.

Kata: Én közlés, csak más formában, mint ahogyan az ember alatti világ kommunikál.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Vannak emberek, akiknek be nem áll a szája és az is egyfajta, én közlés.

Annamari: Információcsere.

János: Pontosan. Nem is kell tovább ragozni, amikor az Istennel kommunikálunk, akkor is információcserében vagyunk.

Timi: Egy érdekes dolgot szeretnék elmesélni nektek. Egy nagy építkezési projekten dolgoztunk, amelyben építőmérnökök is be voltak vonva, ők tervezték. Az én feladatomban a magyar szöveg angolra fordítása volt. Ott találkoztam először a kommunikációnak az építészeti vonatkozásával, ahol arról beszélgettek, hogy az egyes épületrészek, hogyan kommunikálnak egymással. Ezen először nagyon meglepődtem, majd utána megértettem, hogy itt is valamiféle kapcsolatteremtésről van szó, mert az egyik épületből át lehet menni a másikba és ezt úgy hívták az építészetbeli tervezésben, hogy kommunikáció.

János: Ez ugyanis az emberben születik meg. Fantasztikus! Van-e valakinek még mondanivalója?

Marika: A régi jegyzeteimet olvasva, a következővel találkoztam: Jézus ott fent a hegyen mondta a magáét, amiből az emberek semmit nem értettek.

János: Olyan is van, hogy fel se mennek a hegyre és még sem értik. Nem értik azzal a tartalommal, amit Ő ad a mondanivalójának.

Timi: Ők mást értettek.

Válaszok:

7./ Értellemmel rendelkező élőlények információ cseréje, melynek elsődleges eszköze a SZÓ és az írás.

János: Nézzük a nyolcas kérdést. Detti.

Kérdések:

8./ Mik a kommunikáció jellemzői?

János: A következőt írtam és mondjátok, hogy így van, vagy nincs.

Válaszok:

8./ a./ Kommunikáció egyben kapcsolatteremtő.

János: A kő, hogy teremt kapcsolatot a maga számára az emberrel? A létezésével, azzal, hogy van. Az ember nem gondolná, de ez az ember számára, akkor is egyfajta kommunikáció, mert a rendelkezésére áll.

Márti: Azért igaz az, amit a következő pontban leírtál: Mindaz, ami vagy aki információt hordoz, az kommunikál is.

János: Igen. A Hang nem véletlen mondja azt, ha nem is forradalmi módon, hogy az Istennel közvetlen kapcsolatba kerülhetsz. Nem kell hozzá papi közvetítő, nem kell hozzá egyházi közvetítés. Az a kommunikáció, a személyes kommunikáció.

b. / Minden, ami, vagy aki információt hordoz, az kommunikál is.

c./ A kommunikáció, az ember Istennel való kapcsolatában kapja meg a végső értelmét és célját.

János: A kommunikáció, az információ, tehát ezért létezik. Ha nem szolgálná az ember Istennel való kapcsolatát, a kapcsolata létrehozását, annak erősítését, gazdagítását, akkor nem létezne. Rendben?

d./ A kommunikáció egyben önközlés, amely nemcsak hallható, látható, hanem érezhető és élhető is.

János: Tehát ennek, számtalan kifejezési formája van.

Annamari: Ehhez kapcsolnám azt, hogy a kommunikációnak érzelmi töltete is van

János: Hogyne, nem *úgy* mondja, nem *azt* mondja.

Kata: Amit Annamari említett, még az ember és növény közötti kapcsolat vonatkozásában is igaz, mert ha az ember a növény felé rendszeresen szeretettel gondol, szeretetet áraszt, akkor jobban fejlődik.

János: Így van. Amikor a kutya láthatóan, megélhetően ingerülten morog az emberre, akkor félelmet kelt-e az emberben?

Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Tehát az érzelmek vonatkozásában mondom és lehetne folytatni a végtelenségig. Elérkeztünk az utolsó kérdésig. Kata olvasd fel.

Kérdések:

9./ Mi a különbség a szó és az Ige között?

János: A kommunikáció és az információ vonatkozásában? Jól mondta az, aki ezt mondta, hogy: a szó elszáll, az Ige megmarad. A hétköznapi kommunikáció eszköze a szó, az ember kommunikációs képességének kifejezője. Nem az a kérdés, hogy mit fejez ki, hogy mit hordoz, ha nem, hogy mit közöl vele. Mi a helyzet az Igével? Azt állítom, hogy az Ige, az Isten szava. A szó, az ember szava. A különbség pedig az, amit hordoz, vagyis a mulandó és az örök. Mondjad Ildikó.

Ildikó: Ez bizonyítja azt, hogy a tanítása, az Ige, az örök.

Annamari: Az Ige és a tanítás is emberi szavakkal van megfogalmazva.

János: Pontosan, mert az Isten mit közöl?

Kata: Önmagát.

Ildikó: Valóságot.

János: Nem kit, ha nem, mit közöl? Azt állítom, hogy a teljességet, amit az ember tördel szavakká.

Csodálatos kehely szállt alá az égből.

Az embergyermek elkapta, elejtette.

Ezer darabra tört, csikorgó cserépszilánkra:

Szavakra. (17.b.L. 101.o.)

János: Sugalmazás által az Isten a teljességet közli, amit az ember szavakra tört.

Ezzel itt végére értünk, mehetünk tovább a 15.G. beszélgetésével?

Igen.

János: A mámor volt az utolsó témakörünk és ott tartottunk, hogy:

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Az ösztönt a tudat rontotta meg. Onnan kezdjük, hogy: *A legnagyobb szentség: mámor.* "A legnagyobb" szó kigyűjtésben már megbeszéltük, mi minden található az angyal könyvben ezzel kapcsolatban. Marika légy szíves, innen olvasd.

15.b.G. 84.o.

Méltatlan múltam miért kínoz most is engem?

Mert öncél volt.

A kis állatlények nem öncélból teszik.

Az ösztönt a tudat rontotta meg

Nem szolgáltál.

János: Gitta kérdése, hogy: *Méltatlan múltam miért kínoz most is engem?* Vajon melyikünk éli meg azt, hogy méltatlan a múltja?

Marika: Hellyel, közzel.

Kata: Sokszor elhangzott már itt a közösségben, hogy mindaz, ami megtörtént velünk, az szükséges volt ahhoz, hogy ma itt legyünk és azok legyünk, akik vagyunk. Gitta így fogalmazza meg. Bennem ez nem merülne fel.

Detti: Bennem sem.

János: Miért?

Detti: Azt mondtuk, nincs felesleges út, még a kanyargós út is út, amely mindenkinek a személyes útja.

Kata: Régóta azt fogalmazom meg, hogy mindennek oka van, célja van, és engem szolgál. Tehát mindaz, ami történt, előjel nélkül, az mind engem szolgált. A tanulásomat, a látásmódom alakítását, a fejlődésemet.

Annamari: Ismert az a kifejezés, hogy esendő ember, de semmit sem foghatok másokra, minden döntés az én felelősségem.

Timi: Szerintem azért mondja a Gitta még itt az elején ezt, mert ő még abban az állapotban van, hogy nagyon is öncélú.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Marika: A kérdéseink is rólunk szólnak. Az, hogy Gitta ezt kérdezte, ezt ő így látja. Méltatlan volt a múltja, így látja az angyal tanításához viszonyítva.

János: A válaszból az derül ki, hogy minden öncélből való létezés, az méltatlan az Istenre.

Marika: Mit jelent az, hogy öncélből való létezés?

Kata: Magára irányuló.

Ivett: Önzés.

Timi: Én vagyok a központban.

János: Az öncél azt jelenti, hogy én vagyok a világ közepe. Ez másképpen hogyan fogalmazható meg?

Önzés.

János: Tehát az önzésről van szó, amikor azt fogalmazza meg, hogy öncél. Akkor mindent a saját maga céljából tesz, gondol, annak rendel alá. Nem szolgálja a másikat, csak magát.

Annamari: De ha már kínozza, akkor az azt jelenti, hogy már változott, már fejlődött.

János: Hogyne!

Ivett: Már rálátott.

János: Már különbséget tud tenni. A válasz is teljesen érthető és egyértelmű, azért kínozza, mert öncél volt. A. Kati megfogalmazta az ebből való továbblépés útját, már aki tud ebben élni, ebből gazdálkodni, hogy ne kínozza őt a múltja. Az angyal tanításának mi az egyik lényegi vonatkozása ebben vonatkozásban is? Mondhatom azt, hogy: Az új. Ha én már az újjal foglalkozom, nem a régivel, mert ugye a múlt az a régi, még akkor is, ha méltatlan. Ezért mondtam én a múltkor a Marikának, amit te úgy értelmeztél, ahogy értelmeztél, hogy nekünk már fel van kínálva az a lehetőség, hogy ne abban gondolkodjunk, hogy mi volt tegnapelőtt, meg öt évvel és huszonöt évvel ezelőtt, hanem abban, ami előttünk van, arra figyeljünk. Az angyalra figyelő embernek ez a jövője és a jelene is. Ez így érthető? Ha az angyal tanít bennünket erre, akkor nyilván nem

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

a negatív tartalmak kerülnek előtérbe. Nem azért tanítja nekünk azt, hogy micsoda felfoghatatlan az ember feladatának a nagysága, a minősége.

Kata: Az angyal az emberrel való kapcsolatában nem a hiányra épít, hanem arra, ami van, ami el tudott jutni az ember értelméig abból, amire tanította.

János: Ezt úgy is megfogalmazhatná az ember, hogy mi lesz, ha meghalok? A legnagyobb változás az életében. Nem azt mondtam, hogy tragédia, ha nem, a legnagyobb változás az életében, ha végre beleépült az életébe, mert találkozott Vele. Meg kellett barátkozni azzal, hogy nincs vége semminek, mert minden csak átmenet és akkor másképp néz erre az eseményre. Akkor várakozóan éli ezt meg, azzal a bensőséges bizalommal teli várakozással, ami egyáltalán az ember számára elképzelhető, hogy mi lesz akkor, ha találkozom Jézussal. Mert találkozol. Ezért nem a múltam foglalkoztat, nem a halál foglalkoztat a negatív értelmében, hanem egy félelmetes mértékű bizalom. Ezért fogalmazok én időnként úgy, hogy ne hátra nézzünk, hanem előre, mert erre tanít az angyal bennünket. Az újra tanít.

Kata: *Senki, aki kezét az eke szarvára teszi, és hátratekint, nem alkalmas Isten Királysága számára. (Lk:9.62)*

János: Köszönöm szépen.

A kis állatlények nem öncélből teszik.

János: Miért? Mert nem tudják, nincs ebben a vonatkozásban az-az értelmi töltetük, amellyel ezt meg tudnák tenni.

Timi: Nem dönthetnek.

János: Pontosan. Így folytatja, hogy:

Az ösztönt a tudat rontotta meg.

János: *Az ösztönt*, - és nem az öncélt fogalmazza itt meg, ha nem, hogy - *a tudat rontotta meg*. Ha az ösztönről beszélünk, akkor tudunk neki pozitív tartalmat adni és akkor hogyan értelmezhetjük ezt a szót, ebben a kijelentésben?

Annamari: A múltkor abban maradtunk, hogy ebben az esetben az ösztön azt jelenti, hogy Istenből jöttünk.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Tehát az eredeti ösztön, amely még nem gondolkodik arról, hogy jól tettem, vagy rosszul tettem, hogy jól járok, vagy rosszul járok, hanem magától értetődően az Istentől forrászó természet határozza őt meg.

Timi: Én azt látom, hogy az állatok nem tudják, hogy egyszer meg fognak halni, nem tudják, hogy van olyan, hogy holnap és van olyan, hogy tegnap. Ők élnek a pillanatban, ahogyan élnek. Nem gondolkoznak és lehet, ezért van ez itt, hogy a tudat, mert az ember pont attól kezdve lesz kitéve ennek, hogy amiről éppen most beszéltünk, hogy a haláltól való félelem, ami az embereknek a legnagyobb félelme. Tudjuk azt, hogy van olyan, hogy holnap és van egy olyan, amikor ez a testi élet itt véget ér és nem megy tovább. Ez egy probléma, itt van ez a tudatosság.

János: Pedig a tudatot is az Istentől kapta.

Timi: Mégis el tudja rontani.

János: Rosszra használja.

Márti: Eszembe jutott a teremtésről, hogy a tudást választotta az ember.

János: Itt nem a tudásról, hanem a tudatról van szó.

Márti: Rendben.

János: A tudat, mint lehetőség áll az ember rendelkezésére. Megint az a kérdés, hogy mire használja, mert ha az Istentől jövő ösztön vezérel, akkor szolgálni fog az ember. Nem uralkodni, nem mindent a saját érdekébe véve vizsgál, hanem szolgál. Ez az állapot, hogy az ember szolgál, ez a mennynek a lelkiülete?

Igen.

János: Szeretném felhívni a figyelmeteket erre, hogy ott csak szolgálat van, ott öncél, az én, nincs.

Marika: Kit fogunk a mennyben szolgálni?

János: Mondjuk te engem, én meg téged. Mind a ketten az Istent.

Márti: Ott egység van.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Nincs egység abban a vonatkozásban, hogy nem automatikus ez, hogy átmegyünk, és ott egységbe kerülünk.

Kata: Az angyal azt mondja: *Mi szolgálunk le és fel.* Ott nincsenek részek és irányultságok, hanem természetes, a mindent adás.

János: Igen. Nagyon érdekes a Kardec féle anyag, amely valamiféleképpen azt mondja, vagy lehet épp a Geraldine mondja, és akkor elnézést kérek, hogy minden ember, amikor átmegy, akkor a saját lelkületének megfelelő csoportba kerül. Tehát csoport lelkek vannak. Az egység vonatkozásában jött fel ez most bennem, mert úgy szoktuk ezt megfogalmazni, hogy egy tőről fakadnak, vagy egy lelkületben vannak. Tehát valami ilyesmiről van szó, hogy ezek alkotnak egy adott csoportot. Ennek nincsenek létszámbeli határai. Van olyan csoport, amely hat fő és van olyan, amely több százezer. Minden információ, minden emlék, minden érzés, minden tapasztalatod ezt a csoportot gazdagítja. Nem én vagyok az, aki ezt megélte és az adósságát le kell törlesztenie. stb. Most nem azt mondom, hogy így van, hanem amit ők mondanak, miről ők számolnak be, amire tanították őket. Ebben a csoportban jön létre egy egység, egy egység élmény, amelyben az én eltűnik és mi több, mikor a következő leszületését vállalja, nem is a saját életének élményei határozzák meg a következő életét, hanem a csoport egészének, az "úgymond" tudatából merítve, indul el a következő életébe, mert a csoportot gazdagítja.

Kata: A csoportban töltött idő őt is átalakítja egyfajta olyan magasabb irányába, amely már, mint cél áll előtte.

János: Így van. Ezt csak azért mondtam el, hogy az egység kérdése nem olyan nagyon egyértelmű, hogy átmegyek és egységbe kerülök. Kivel és hogyan? Mikor, meg miért és meddig? Nagy valószínűséggel, valakikkel csoportot alkotok. A pokolban is az azonos lelkületű gonosz szellemek biztos, hogy egymásra találhatnak. Itt is erősítik egymást.

Ivett: Itt a földön is egymásra találhatnak.

János: Azt kérdezi a Gitta:

Hogyan tudnám ezt a bűnt feloldani?

János: Bűn-e az, hogy a méltatlan múltja kínozza őt?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Marika: Nem bűn. Az sem bűn, hogy a múltját méltatlannak éli meg. A múltjában, amikor döntött, azt látta helyesnek, azért csinálta azt, amit csinált.

János: Ebben a vonatkozásban el lehet mondani, hogy Gitta nem ismerte az evangéliumokat megfelelő mélységben. Miért?

Márti: Jézus mondja, hogy egy bűn van.

János: Mi az?

Az, hogy nem hisztek Bennem.

János: Mert minden ebből források, minden véték is bűn. Ez a lényeg, hogy nem hisztek Bennem. Gitta, ha jól ismerte volna az evangéliumokat, akkor ezt nem minősíti bűnnek, nem annak éli meg. Ennek ellenére, az angyal nem azt mondja, hogy ez nem bűn, az angyal megkérdezi, hogy: *Mitől akarsz szabadulni?* Az angyal sem látja bűnnek, csak egy tehernek, egy lelki súlynak, egy tévedésnek, egy félreértésnek.

Mitől akarsz szabadulni?

A múltam súlyától.

János: Pontosan ez van megfogalmazva, amit már ti is mondtatok, hogy Gitta félreértelmezte ezt az egészet, ezért most súlynak éli meg, lelki tehernek. Mi a súly?

János: Sokat beszéltünk már róla. A dőlt betűs sort olvasd fel légy szíves Annamari.

(Ez a kérdés minden eddigi értékelést felborít bennem. Amit utáltam, amit felejteni akartam, ami nyomasztó teher volt, – mind átalakul: utammá válik. Megkönnyebbülten fellélegezem és mondom:)

János: Jól éli-e meg Gitta ezt?

Igen.

János: A súly micsoda, a korábbi tanítások vonatkozásában? Súly az anyag. Az, hogy az anyagvilágban élünk, a szellem számára bizonyos értelemben akadály, mert a testünk is rendelkezik egy bizonyos súllyal. Gitta látásmódjában a méltatlan múltja már úttá válik, vagyis amiről beszéltetek, hogy az is

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

hozzátartozik, nélkülözhetetlenül hozzá tartozik. Nem kell rá büszkének lenni, de el kell tudni hordozni. Tudomásul kell venni, hogy az is én voltam. Képes vagyok átalakulni, képes vagyok változni. Ebben a vonatkozásban minden ember változik, csak nem biztos, hogy a látásmódjában, értékrendjében. Jól mondja Gitta:

A Súly – az Út.

János: Az angyal válasza:

Súly nagyon sokféle van.

Út – csak egy.

Minden súlynak neve van.

Az Út-nak nincs neve.

János: Erről már sokat beszélgettünk, ismétlésként értelmezzük újra ezt.

Kata: Számomra lényeges volt, amikor megfogalmaztad, hogy az útnak iránya van ezért nincs neve. Minden súly, ami a múltamban vagy akár a jelenben van és annak új irányt adok, akkor az megváltozik és el fog tűnni.

János: Milyen út van?

Kata: Széles út és a keskeny út.

János: Széles, ami lefelé vezet, keskeny, ami felfelé.

Minden súlynak neve van.

János: Hogyan értelmezzük ezt? Az ember az életében, amit súlynak él meg, az mind nevesítve van. Mondjunk egyet. Egyszerű példa: ma nem tudtam parkolni. Ez is gond, súly, teher. Méltatlan múltam például, amikor kihasználtam valamikor, valakit. Tehát ez mind-mind az útnak a része, amit az ember meg kell, hogy járjon. Ezért: *minden súlynak neve van*.

Kata: Ez lehet fizikai, szellemi, lelki teher, bármi, amit az ember súlynak, tehernek él meg.

Az ÚT-nak nincs neve.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Hogyan lehet ez? Ne arra gondoljunk, hogy Jézus azt mondta: *Én vagyok az Út.*

Márti: Minden út egyéni és ezért nincs neve, mert mindenkinek a saját útját kell járnia az Isten felé.

Timi: A névvel valami meghatározható dolgot látunk el, ez pedig állandóan változik.

János: Nagyon jó!

Kata: Sőt, birtokoljuk is, ha nevet adunk neki.

János: Így van. Ez egy folyamatos változás.

Ivett: Folyamatosan kialakuló változás.

AKI A FÖLDÖN SÚLYTALAN, AZ ÚTTALAN.

Az anyag, amit magatokra vállaltok az a súly.

János: *Aki a földön súlytalan, az úttalan.* Milyen emberről beszél?

Márti: Ateistákról.

Annamari: Nem.

János: Milyen emberről beszél, ateistákról?

Kata: Aki Jézushoz tartozik, aki már a súlyt nem látja annak.

Ildikó: Aki nem vállalja a problémákat, ami az életében adódik.

János: Többször meséltem nektek a volt főnökömről, aki gondnok volt, és akivel egy alkalommal együtt mentem a kocsikerekeinek gumiját lecserélni. A szerelő egy lakótelepi ház átjárójában volt és délelőtt, ahogyan megérkezünk, akkor látom, hogy a korláton ott ült egy mámoros ember. Azt mondta a főnököm: milyen jó neki, nincs semmi gondja. Megkérdeztem, hogy tényleg? Szerintem, akinek nincs semmi gondja, az nem ember. Erre nem tudott mit mondani. Aki súlytalanságra törekszik, aki a problémái elől menekül, tessék mondani, aki a kábítószerbe menekül, az mit csinál?

Kata: Önmaga elől menekül.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Azaz, súlytalanságba akar menekülni. Aki az alkoholba menekül, az nem a súlytalanságban akar menekülni a problémák, a megoldandó dolgok elől?

Ivett: Teher alatt nő a pálma.

János: Nem csak ezért, hanem mert az ember problémamegoldó lény.

Ildikó: Így van.

Kata: Ezt nem tudja mindenki.

János: Az ember, gondolkodó lény, és aki nem akarja ezt vállalni, az embertelen ember, menekülő ember. Azt mondja úttalan is ebben a vonatkozásában, mert nem tudja, nem akar járni a saját útján. Nem az a kérdés, hogy meg kell oldanod, hanem az, hogy hogyan? Mi mit tanulunk, hogyan oldjuk meg a gondjainkat, a problémáinkat?

Jézussal.

János: Vagyis? Szeretettel. A Tőle tanult szeretettel. Ez a lényeg. Jézussal csak így tudom megoldani, Jézussal csak így tudom járni a magam útját. Itt a mai nappal befejezném. Az elhangzottakkal kapcsolatban van-e valakinek megjegyezni valója, kérdezni valója?

Nincsen.

Kata: Részemről egy mondat. A Gitta élsportoló volt, ezért joggal volt nála előtérben az én központúság, a siker, a dobogó első helyének elérése érdekében. Most, amikor egy magasabbal áll szóba, most tud rálátni múltjára és nem akkor, amikor az érméért küzdött.

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin

Szerkesztette: Petróczi István